

The illustration depicts a surreal scene where a human figure is lying face down on a blue surface, possibly a swimming pool. The figure's right arm is extended forward, and a large, dark, bird-like wing is attached to the hand, spreading across the frame. The background is a red brick wall with several windows, some of which are painted in a light blue color. The overall style is painterly and expressive.

Kuprej

Zuzana
Hermanová

Kuprej

Vyšlo také v tištěné verzi

Objednat můžete na
www.pointa.cz
www.albatrosmedia.cz

Zuzana Hermanová

Kuprej – e-kniha

Copyright © Albatros Media a. s., 2022

Všechna práva vyhrazena.
Žádná část této publikace nesmí být rozšiřována
bez písemného souhlasu majitelů práv.

ALBATROS **MEDIA**

*Zuzana
Hermanová*

Praha 2022

Kuprej

Pointa

© Zuzana Hermanová, 2022

ISBN tištěné verze 978-80-7650-642-8

ISBN e-knihy 978-80-7650-800-2 (1. zveřejnění, 2022) (epub)

ISBN e-knihy 978-80-7650-801-9 (1. zveřejnění, 2022) (mobi)

ISBN e-knihy 978-80-7650-799-9 (1. zveřejnění, 2022) (ePDF)

*Děkuji všem svědkům mého života za kus cesty, jež jsme
ušli spolu, všem, co mne pustili do toho svého, a nejvíc těm,
co mne na tento svět přivedli.*

Děkuji jmenovaným za podporu v předprodeji.

*Olga Šmídová
Silvie Dvořáková
Tomáš Herman*

Jak přijde nápad

Jak se blížil k domovu. Ulice byly vlhké a chodníky kluzké, v kalužích se zrcadlily lampy a pestrobarevné neony výloh. Spěchal, věděl, že přijde později, než slíbil, což jeho žena nesnášela a ve výsledku i on sám. Neměl rád ten pocit provinění proti nepsaným pravidlům ve své rodině, která konec konců sám stanovil. Bohužel se dnes večer vývoj událostí obrátil přesně proti jeho zájmům, všechno zašlo příliš daleko, o což nikdo nestál a nejméně ze všech on sám. Byl lehce otřesený, takže když se byl nucen zastavit, aby vrátil srdci jeho běžnou tepovou frekvenci, pocity se v něm praly a nejvíc toužil, aby vyhrála láska a loajalita k rodině. Stále se mu však vracela spíš panika a chaos, jež mu pěnily krev a srdce měnily ve splašeného plnokrevníka.

Trochu se vydýchal a dál pokračoval pozvolnějším tempem. Otočil hlavu, a když zahlédl ve výloze svoji tvář, úplně se zděsil. Nepoznával se. Sinalé tváře a zarudlé oči, vyschlá ústa a trpká křivka vrásek kolem nich ho přesvědčily, že dnes prožitý děs před manželkou neskryje. Zastavil se znovu, zcela nelogicky a nesprávně zdržoval už tak pozdní návrat domů, a bezděčně pohladil svoji tvář plnou hrůzy a únavy. Připadal si právě natolik unavený, aby se vrátil domů, ke své rodině, která mu byla oporou a jejíž láskyplná objetí tak moc potřeboval. Bez nich by nikdy nebyl tím, kým se stal, a přesto čím dál tím víc cítil, jak se jim vzdaluje. Rozběhl se domů.

Jakmile se ocitl v temné chodbě, odložil batoh, klíče, zul se a našlapoval jako kočka. Plný výčitek a přežvýkaných omluv otevřel

dveře do ložnice. Svléknul si tričko a kalhoty, aby se přitulil ke své ženě. Ležela na boku, a tak ji objal kolem ramen a těsně se přitiskl k tělu nevykazujícímu jedinou známku opětování doteků. Hluboce spala, oddychovala pravidelně a Jak se s každým jejím nádechem cítil osamělejším, až se stal tím nejosamělejším člověkem v celém vesmíru a propadal se hlouběji a hlouběji. Tak moc si přál, aby ho jeho žena utěšila, přijala jej do svého teplého objetí, a to navzdory nenaplněnému slibu včasného příchodu. Ani kluky nevzal na zmrzlinu, sakra. Nyní však strašně potřeboval její náklonnost a lásku, již mu nemohla dát, jelikož usnula vyčerpáním, utahaná péčí o jejich děti, péčí, kterou jim on dnes nevěnoval. Nemůže jí vyčíst nic, ani pomlku mezi slovy, prostě to posral, ale to nemění nic na skutečnosti, že by teď hrozně moc potřeboval, aby se probrala, otočila se na něj a vroucně ho objala. To se ovšem nestane. A tak zůstává zmítaný nejistotou, jestli je dobrý, nebo zlý. Rád by se ujistil, že vše, co se stalo, byla hloupá náhoda a bezvýznamná epizoda, jenže ona spí.

Vstal tedy a šel si nalít vychlazenou vodu z lednice, aby následně seděl u kuchyňského stolu a přemýšlel, zda se půjde do koupelny věnovat masturbaci, nebo si pustí počítač. Dlouho zkoumal, po čem vlastně nyní nejvíc prahne, a s překvapením musel polohlasně konstatovat, že sex to není. Jistě, nejspíš by to přineslo úlevu a usnul by asi snáz, než kdyby pro sebe nevykonal vůbec nic, jenže současně cítil prázdnotu. Tak velkou a již dlouho nenaplněnou, že ho svou nezměrností nutila věnovat se jí podrobněji. Jemně odkrýval vrstvy svých tužeb a přání, až uviděl zcela zřejmou a holou pravdu. Potřeboval něhu a upřímný zájem. Pozorné ucho a otevřenou mysl. Sdílení doteků, jež mu však nemohla poskytnout jeho milovaná manželka, jelikož se jí nesměl svěřit s temnotou, jíž se téměř noc co

noc nechával prostoupit, jelikož i kdyby se rozkrájela, nemohla by mu poskytnout patřičnou dávku něhy. Navíc už je po půlnoci. Jeho žena, která rodině věnovala maximum, dávala se jí beze zbytku, teď zaslouženě odpočívala a on ji nechtěl rušit, ač po dotecích hluboce toužil.

Seděl, pil vodu a přemýšlel, jestli má jeho situace nějaké řešení. Vytáhl z kapsy telefon a projížděl seznam kontaktů. Lékaři, obchodníci, kolegové a kamarádi. Na jednom jméně se zastavil. Známa z mládí. Docela si spolu tehdy rozuměli. Neviděl ji dvanáct let, ale adrenalin v krvi jej popohnal k odvaze číslo vytočit. Šlo o momentální výpadek rozumu, nebo byl snad pořád takový? Jaký? Nezodpovědný, lehkomyšlný člověk, co v noci ruší lidem klidný spánek. Byl snad bez morálního kreditu? Nedostane-li se mu něčeho, co by si právě nyní přál, sáhne hned po jiném řešení, hlavně aby rychle ukojil svou touhu, a to bez ohledu na všechny a všechno kolem? Těžko říct.

Jen tři zazvonění a hovor vzala.

„Víš, kolik je hodin?“ zněla zcela bděle a pobaveně.

„Vím, proto ti volám, nikdo jiný takhle neponocuje.“

„A co bys potřeboval?“

„Mohl bych se u tebe na chvíli zastavit? Ted?“ poslední slovo nesměle špitl. Už když ho vyslovoval, tušil, že se s pochopením nesetká.

„Pročpak?“ protáhla poslední slabiku.

„No, asi bych si potřeboval pokecat. Víš, mám teď spoustu problémů, takový ty starosti, co se snadno rozpustí v pár skleničkách vína. Mám tu jedno archivní.“

Perličky smíchu se mu zapichovaly pod kůži jako nečekaný letní déšť. Takže to opravdu nevyjde. Musí si pogratulovat k odvaze, či spíš možná troufalosti.

„Víš ty co? Založ si nějakou agenturu na poskytování první pomoci. Spinká mi tu miminko, takže z toho nic nebude.“

Panika špatného svědomí a chybného odhadu situace mu na chvíli zastavily srdce, ale rychle se vzpamatoval a omluvná slova se z něj jen sypala. V hlavě ji měl svobodnou a bez závazků, rozpustilou a ochotnou ke každé legraci. Vykoktával už třetí větu stejného obsahu, když ho přerušila.

„No jo, dobrý. Tak zas někdy zavolej, budu se těšit,“ zakončila chvíli trapnosti a zavěsila.

Zíral před sebe a získával zas ten známý, nepříjemný dojem, že je špatným člověkem. To nesnášel. Pocit viny. Nejvíc ze všeho na světě si přál být dobrým a spravedlivým, charakterním. Co ho to napadlo? Nejradši by si nafackoval.

Seděl a nechával se zachvacovat postupně se rozvíjející sebelítostí a pocity osamění. Protentokrát je nevyřešil, co se dá dělat. Možná je to takhle lepší. Byl přesvědčený, že si s tou ženou chtěl jen nezávazně poklábosit, vypít dvě skleničky a možná ji na rozloučenou obejmout a zlehka políbit. Možná by se to ale zvirtlo. Třeba by udělal něco, čeho by pak litoval, ačkoliv to neměl v úmyslu. Sakra, alespoň že ona měla rozum.

Přemýšlel, zda i jiní lidé cítí takovou osamělost, jako on teď. Jak to řeší? Utápí ji v alkoholu, drogách, přejíždají se nebo naopak běhají dlouhé trasy? Nešlo by najít řešení, přesně šité na míru, bez nějakých klíčků a náhražek? Uchechtl se při představě skupiny superhrdinů v přiléhavých oblečcích s pláští, party, která zachraňuje životy druhých nenárokově a zcela zdarma. Jejich oborem ale není boj s mečem či dýkou ani pěstní souboje a přestřelky už vůbec. Oblast, ve které poskytují první pomoc, představuje právě něha,

pohlazení a pevná objetí. Jakpak by se asi mohli jmenovat? Něžníci? Teď se ve zšeřelé kuchyni rozesmál nahlas. Není nadto, pobavit sám sebe, pomyslel si, uložil vodu do lednice a šel spát.

Jak svůj nápad prodiskutovává s rodinou

„Mami, já už nechci.“ Marta od kuchyňské linky šlehla po chlapci pohledem, ruce ponořené do dřezu.

„Vypij aspoň ten čaj,“ rázně poručila, už zas zabraná do umývání nádobí.

„Já taky ne,“ ozval se menší a provinile koukal.

„Můžete mi říct, proč se s tou snídaní dělám? Já se z vás zblázním,“ povzdychla si smířeně, ale to už jí stál za zády Jak a objímal ji oběma rukama kolem pasu. Pobrukoval si jednoduchou melodii a začal jejími boky pohupovat do rytmu. Usmála se a otočila, aby ho lehce políbila na tvář.

„Kluci, kluci, vy maminku zlobíte,“ sdělil synům káravě a posadil se ke stolu.

„Tati, včera jsi nás na zmrzlinu nevzal, takže dneska nám koupíš dvě. Nebo aspoň mně,“ prohlásil mladší.

„Dneska koupím každému, kolik jen bude chtít.“ Nalil si čaj a ukousl z rohlíku s oříškovou pomazánkou. Žvýkal a prohlížel si tvář staršího syna. Nedávno mu bylo šest, ale nebyl o moc větší než jeho čtyřletý bratr. Jeho rysy nepopíratelně patřily Jakovi. Drobný obličejík, lemovaný kaštanovými vlasy, kterému vévodil špičatý nos a velké hnědé oči, hustě orámované řasami, vyjadřoval stálý výraz údivu a plachosti. Jemné rty, teď od drobků a pomazánky, jako by chtěly co chvíli vyslovit otázku. Tvář mladšího syna byla naopak

spíš kompilátem jeho rodičů a Jakovy matky. Měl modrozelené oči, nos jako malý knoflík přitahoval méně pozornosti, to spíš výraznější brada a rty udávaly obličejí charakteristický ráz, který Jakovi připomínal spíš jeho matku než jeho samého. Ano, mladší syn byl kombinací babičky a manželky, z něj opravdu mnoho nepodědil. Snad povahu, ale to pro teď zůstane tajemstvím.

Mladšího vzal za zápěstí, jemně ho stáhl ze židle a posadil si ho na klín. Přivinul si drobné tělíčko na hrud' a s úlevným výdechem je objal. Chlapec mu položil hlavu na rameno a prstíkem kroužil kolečka na tátových prsou a Jak ho s láskou kolébal. Zvedl hlavu a spiklenecky zamrkal na druhého syna, ten to pochopil správně a vrhnul se mu na druhé koleno. A už je houpal oba, smáli se tomu, jak pod nimi praská židle, matka si založila ruce na prsou a opřená o linku je pozorovala. Byla šťastná?

„Tak to bychom měli. Vy dva, rošťáci, budete ve škole a školce pěkně celý den sekat latinu, ve tři si vás vyzvednu a vypleníme spolu cukrárnu,“ zahlaholil jim do zad, zatímco se oba rozběhli pro tašky a obutí do předsíně. Usmál se na ženu.

„Tohle jsem potřeboval. Včera jsem tě už nezastihl, promiň.“

„Ani jsem si nevšimla, žes nebyl doma,“ odpověděla ironicky a Jak k ní přistoupil a pohladil ji po tváři. Jako by se v tom gestu skrývala omluva a pokus o smíření. Smíření se se vším, co Jak dělal, jak se choval a kým byl. Vtiskl jí polibek a toužebně očekával, zda její rty budou něhu opětovat, opětovaly a všechno se hned zlepšilo. Co se včera v noci stalo, jak zakolísal, připadal si osamělý a propadl sebelítosti, přikryla teď svým odpouštěním, rozpustila to ve své nekonečné velkorysosti a na všechno mu pro teď nechala zapomenout díky pevnému poutu přátelství a snad i lásky mezi nimi dvěma. V hlavě mu z předchozího dne zbyla jen jedna malá drobnost.